

МИШЕЛ БЮСИ

МАМА
ГРЕШИ

YEARS **10**enthusiast

МИШЕЛ БЮСИ

МАМА
ГРЕШИ

10^{YEARS} enthusiast
София, 2020

Michel Bussi
Maman a tort

Copyright © Michel Bussi et Presses de la Cité,
un department de Place des Editeurs, 2015
All rights reserved

© Силвия Колева, превод, 2020
© Яна Арзиропулос, дизайн на корица, 2020
© **Enthusiast** – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2020

ISBN 978-619-164-366-0

Разбира се, това е посветено на моята майка.

Имам много майки.
Малко е сложно за мен,
особено защото те всъщност не се обичат.
Дори една от тях ще умре.
Може би до известна степен и заради мен?
Защото не си спомням коя от тях е истинската.

I.
МАРИАН

1

Летище „Хавър–Октевил“
Петък, 6 ноември 2015 г., 16:15 ч.

Малон усети, че краката му се отделят от земята, и тогава видя жената зад стъклото. Беше облечена в лилав костюм, малко като униформите на полицаите. Лицето ѝ бе кръгло, а очилата — смешни. В прозрачната си кабина приличаше на жените, които продават билети за въртележките. Усети, че ръцете на майка му леко треперят, докато го държи да пази равновесие. Дамата го погледна право в очите, после обърна поглед към майка му, а накрая сведе очи към малките кафяви книжки, които бе отворила.

Майка му му бе обяснила всичко. В момента тя сравняваше двамата със снимките, за да е сигурна, че наистина са те. И че имаха право да се качат в самолета. Само че дамата не знаеше къде отиваха. Къде наистина отиваха.

Той единствен бе в течение. Щяха да полетят към гората на човекоядците.

Малон допря ръце до стъклото на кабината, за да помогне на майка си да го държи здраво, без да се хлъзга надолу. Гледаше закачените върху сакото на дамата букви. Още не можеше да чете, но все пак различи някои от тях.

Ж... А... Н...

Служителката на гишето даде знак на жената, че вече може да свали малкия на земята. Обикновено Жан не бе толкова усърдна. Особено тук, на летище „Хавър–

Октевил“, където имаше три гишета, две транспортни ленти и един автомат за кафе. От ранния следобед екипът по сигурността крачеше из залата и сновеше оживено между самолетите и хангарите. Сякаш си играеха на криеница и упорито търсеха невидим безлец, въпреки че бе малко вероятно той да мине точно през тази миша дупка.

Всъщност това нямаше значение... Майор Озрес бе категорична. Снимките на двамата мъже и на младата жена трябваше да се окачат навсякъде в залата, да бъдат уведомени всички служители от контролните гишета, всички митничари и всички екипи по сигурността. Защото бяха опасни. Особено единият. Насилник и убиец. А според информацията, разпространена по мрежата на местната полиция – и рецидивист.

Жан се наведе към момчето и майката.

– Качвал ли си се вече на самолет, малкият? Пътувал ли си толкова надалече?

Хлапето направи крачка встрани и се скри зад майка си. Жан нямаше деца... Животът ѝ се въртеше около графика на дежурствата, а нейният лицемерен приятел използваше работата ѝ като претекст и бягаше от отговор, когато тя повдигаше въпроса за дете. Въпреки това Жан умееше да общува с деца. По-сполучливо, отколкото с мъжете. Имаше дарба да опитомява децата. Също и котките.

Отново се усмихна.

– Не се страхуваш, нали? Защото там, където отиваш, има...

Нарочно провлачи гумите си и след малко крайчецът на носа на детето се показа зад краката на майката, стегнати в тесни джинси.

– Има джунгла, нали, ангелчето ми?

Детето леко отстъпи назад, сякаш се изненада, че непознатата жена е проникнала в тайната му. Жан още

веднъж разгледа паспортите и енергично им удари по един печат.

— Няма причина да се боиш, ангелче. Нали заминаваш с мама!

Детето отново се скри зад майка си. Жан бе разочарована. Щом не може да предразположи едно дете... После се успокои, като си каза, че летището е доста притеснително място. А на всичко отгоре тези кретени, военните, сновяха безспир из залата с пистолети на колана и къси автомати през рамо. Сякаш майор Огрес наблюдаваше действията им и щеше да постави червени точки за усърдието им.

Жан бе упорита и отново се обърна към Малон. В края на краищата сигурността на клиентите бе нейна работа. Включително и емоционалното им равновесие.

— Попитай мама! Тя ще ти разкаже всичко за джунглата.

Майката ѝ благодари с усмивка. Не трябваше да искат повече от детето. Все пак бе реагирало.

Макар и странно.

За миг Жан се запита как да разтълкува безлото движение на очите му, което бе доловила. За стотна от секундата... Когато за втори път бе изрекла думата „мама“, хлапето не погледна майка си, а обърна глава към стената в другия край на залата. Към афиша със снимката на младата жена, който преди минути бе закачила там. Към снимката на издирваната от всички полицейски управления в областта жена, до която бе сложен ликът на убиеца Алексис Зерга.

Вероятно ѝ се бе сторило.

Може би детето просто гледаше огромния панорамен прозорец на летището или самолетите. Или морето в далечината. Сигурно мислите му блуждаеха някъде. Или вече витаеше във въздуха.

Жан се поколеба дали да зададе още въпроси на майка-

та и сина. Пропъди необяснимото предчувствие, някакво нездраво впечатление за отношенията между двамата. Някакво необичайно и смущаващо усещане, което не можеше да определи.

Документите им бяха в ред. Под какъв претекст да ги забави? Двама войници с бръснати глави минаха за пореден път, стегнати в камуфлажните си униформи с леопардов десен, като скърцаха с новите си кубинки и всяваха страх у пътниците.

Жан разсъждаваше разумно. Всичко се дължеше на напрежението. На този отвратителен повей на гражданска война по летищата всеки път, когато се появеше някой опасен тип и ченгелата хукваха по петите му. Бе твърде емоционална. Същото беше и с момчетата.

Тя подаде паспортите през отвора на блиндираното стъкло.

— Всичко е наред, госпожо. Приятно пътуване!

— Благодаря.

Това бе първата дума, която жената произнасяше.

В края на пистата един светлосин „Еърбъс А-318“ на компанията KLM тъкмо излиташе.

* *

*

Майор Мариан Огрес вдигна очи към лазурния еърбъс, който набираше височина. Проследи го няколко мига, докато се издигаше над петролносиния океан, после прогължи мъчителното си изкачване.

Четиристотин и петдесет стъпала.

Жибе¹, който бе с петдесетина стъпала над нея, си позволи да слезе тичешком. Помощникът ѝ сякаш играе-

¹ Жан-Батист. През целия роман името ще се появява така, както е написано от автора — според френския изговор на инициалите Ж. Б. — бел. прев.

ше някаква игра или просто я предиизвикваше. За момент поведението му изнерви Мариан повече от всичко друго.

— Намерих свидетел — извика лейтенантът, когато се озова на двайсетина стъпала над нея. — При това не какъв да е!

Мариан Огрес се хвана за парапета и използва момента да си поеме дъх. Усети капки пот по гърба си. Мразеше потта, която я обливаше при най-малкото усилие. А всеки грам, с който напълняваше, увеличаваше с няколко капки ужасната пот. Ах, тези стресиращи четирийсет години, яденето в движение, вечерите на дивана, многобройните откази от сутрешния джогинг!

Лейтенантът продължаваше да слиза по стълбите, сякаш се спускаше с невидим асансьор.

Застана пред Мариан и ѝ подаде нещо като сив плъх. Мек и мъртъв.

— Къде го намери?

— Малко по-нагоре в храстите. Сигурно Алексис Зерба го е държал в ръцете си, преди да го хвърли и да изчезне.

Майор Огрес не отговори. Само стисна с палеца и показалеца овехтялата плюшена играчка, почти избеляла от галене, смукане и притискане към гърдите на тригодишно дете. В плюшената материя бяха защити две черни топчета — неимоверно разтворени неподвижни очи. Като замръзнали в сетен ужас.

Мариан стисна играчката и в мислите ѝ нахлу страхът от най-лошото.

Жибe не грешеше. Майор Огрес държеше в ръцете си свидетел. Друпав. Ленкав. Свидетел, комуто бяха изтръгнали сърцето.

Детето никога не би изоставило плюшената си играчка.

Мариан погали играчката. Несъзнателно, както се гаят космите по гърдите на мъж. По нея имаше кафяви петна. Несъмнено кръв. Каквато бяха видели няколко стъпала по-долу.

Кръвта на детето?

Или на Аманда Мулен?

— Продължаваме, Жибел! — заповяда Мариан с подчертано агресивен тон. — Напред. Нагоре.

Лейтенант Жан-Батист Льошевалие не оспори заповедта. С едно движение скочи пет стъпала над шефката си. Мариан Огрес се постара мислите ѝ да вървят успоредно с крачките. За да не допусне умората да забави придвижването, а и да гради хипотеза след хипотеза. Всъщност имаше един извънредно спешен и важен въпрос.

Къде?

Във влак, кола, трамвай, автобус, самолет... Алексис Зерда разполагаше с хиляди начини да им се изплъзне, да се скрие, да изчезне. Въпреки обявената преди два часа тревога, въпреки размножените афиши със снимката му, въпреки десетките мобилизирани мъже.

Стъпка след стъпка. Разсъждение след разсъждение. Довод след довод. Извод...

Къде, как и защо?

Задаваше си тези въпроси, за да избегне другия. Най-важния.

Защо е изхвърлил играчката?

Защо я е изтръгнал от ръцете на детето? Всяко дете би се разлициало, би отказало да помръдне и крачка, би предпочело да умре на място, но не и да се раздели с опърпания плъх, пропит с мириса на майка му и с неговия собствен дъх.

Морският вятър носеше непоносима миризма на изгорели газове. В далечината контейнеровозите задгръстваха канала към пристанището. Приличаха на коли, струпани пред червен светофар.

Кръвта в слепоочията на майор Огрес пулсираше. Вените ѝ се издуваха. Кръв и пот. Стъпалата сякаш се нижеха до безкрайност. Като че ли след всяко стъпало, което преодоляваше, с магическа пръчка се появяваше друго

и така все нагоре, отвъд видимото пространство.

В главата ѝ се блъскаше един-единствен въпрос.

Защо?

Защото Зерда не е искал да се обременява с момчето? Също и с играката му. Защото е щял да се отърве малко по-нататък и от детето в някоя канавка? Може би му е било нужно само още малко време да намери по-затънтено място?

Отгоре профуча друг еърбъс. Летището бе на по-малко от два километра. Мариан се успокояваше с мисълта за мъжете, които го охраняваха. *Зерда нямаше да може да се измъкне оттам!*

Още няколко десетки стъпала. Лейтенант Льошевалие почти бе стигнал до паркинга, а майор Озрес вече успяваше да се движи в ритъм. Пръстите ѝ се сгърчиха върху сивата топка на играката. Мачкаха я, сякаш да се уверят, че на това плюшено зверче са му изтръгнали и сърцето, и езика и че то вече не може никому да разказва приказки, нито да довери тайните си... Че играката наистина бе безвъзвратно мъртва след часовете, прекарани в задушевни разговори с Малон. Тя и хората ѝ бяха слушали приказките толкова пъти.

Пръстите на Мариан си поизграха още секунда-две с играката и изведнъж замряха. С изключение на палеца, който се плъзна няколко милиметра по-надолу. Неволно сведе очи, без да предчувства, че ще открие нещо.

Какво ли можеше да разкрие това изкормено парчетъкан?

Погледът на Мариан Озрес стана по-съсредоточен. Тя присви очи. Различи някакви полуизтрити букви. Изведнъж истината избухна с мощта на граната.

Всички части на пъзела се подредиха. Дори най-невероятните.

Ракетата, гората на човекоядците, пиратите и разбитият им кораб, амнезията на един тропически гризач,

съкровището, четирите кули на замъка и всички бълнувания, заради които нейният мозък и мозъците на подчинените ѝ бяха блокирали цели пет дни.

Заради измислиците на дете с огромно въображение. Които те бяха сметнали за...

А всичко е било написано тук! Малкият Малон нищо не бе измислил.

Цялата загадка се вместваше в три думи, вплетени в онемелия плъшен свидетел. Всички в управлението бяха гържали играчката, но никой нищо не забеляза. Всички се бяха вторачили върху думите. Бяха слушали бърборенето ѝ, без да я гледат. Играчка, която бе убита, за да млъкне завинаги, и захвърлена от убицеца върху един склон.

Помисли си, че ако някой за миг би прочел и уловил мислите ѝ, както човек хваща част от разговор, без да е чул началото, би я помислил за луда.

Една играчка не говори, не плаче, не умира. Децата престават да вярват в нея, когато станат на четири, шест или най-много осем години.

Да... Ако някой се запознаеше с настоящата история, като започне от тази глава, сигурно щеше да вземе Мариан за побъркана. Тя също щеше да сметне историята за налудничава, ако я бяха разказали на нея самата, защото бе рационална и здраво стъпила на земята.

Беше такава. Преди пет дни.

Мариан притисна плъшената играчка до гърдите си, после извърна глава към стотиците стъпала, които бе преодоляла. Зави ѝ се свят. Празното небе се простираше до безкрая почти толкова черно, колкото океана, чиято сива пяна се сливаше със сивите облаци. Още двайсетина стъпала. Жибе вече бе запалил реното, модел „Меган“. Чуваше тихото мъркане на двигателя. С последни сили ускори крачка. Сега, когато истината щеше да ѝ избодете очите, майор Огрес си задаваше единствения въпрос.

Имаше ли още време да ги спрат?

МИШЕЛ БЮСИ

Мама грешу

Превод Силвия Колева
Отговорен редактор Петя К. Димитрова
Редактор Марта Владова
Дизайн на корицата Яна Аргиропулос
Коректор Цвета Нинкова
Предпечат Биляна Славкова

Френска. Първо издание

Формат 60×90/16

Печатни коли 31

ISBN 978-619-164-366-0

Издава

10enthusiast
YEARS

Запазена марка

на „Алто комуникайшънс енд пблшинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел.: 02/ 943 87 16

email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите

от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Малон е четиригодишно дете, преследвано от кошмари, в които е в ръцете на напълно непознат човек. Той започва да твърди, че майка му всъщност не му е майка. Учителите му смятат, че просто има много развито въображение. Това, което той казва, е невъзможно, защото майка му притежава акта му за раждане, негови снимки като по-малък и дори педиатърът потвърждава, че Малон е нейно дете. Училищният психолог Василе е единственият, който му вярва, тъй като детето прекалено живо описва две различни жени. Василе е решен да се състезава с времето, за да открие истината. Той се свързва с полицейския началник Мариан Огрес, която е заета с разплитането на сложен случай, но решава да му помогне, защото не смята, че едно дете би имало причина да лъже и това задейства майчинския ѝ инстинкт.

Мариан и екипът ѝ скоро разбират, че спомените на Малон не са изцяло в негови ръце. Миналото обаче започва да избледнява, отстъпвайки място на пирати, животни и други по-невинни мисли, които децата на тази възраст имат, докато Мариан се бори да разреши загадката.

Интригуващо написана, „Мама греша“ ни демонстрира колко крехка е детската психика чрез заплетено разследване, което приковава вниманието ни до края.

www.enthusiast.bg

9 786191 643660

Цена: 20 лв.